

Мікс

Ганна Дудка

Буває так, що ти із протиріч.
Ти – мікс ідилій сіл і ритмів міста.
Тебе зростила вимазана піч,
Де сходила душа, як тепле тісто.

Її місили часто без жалю,
Місили так, що аж боки боліли.
Хотілось докричатись журавлю –
Отак би, може, вдвох і полетіли.

А піч благословляла: не барись,
І далі груші гріла на черені,
Ти тільки-но навідайся колись,
Запрошую тебе на теревені.

А як іти зібрався у світи,
Зібрав роси і неповторних звуків,
То тільки сонях сонячно світив,
Й верба хапала листячком за руки.

Було, зникало сонце між завій,
І днів були шалені перегони.
І в мареві загублених надій,
Світилися теплі вікна, мов смартфони.

Куди ж бо біг? І чи прибіг уже?
Усе було під гору і під гору.
Й душа була вже спеченим коржем,
Що по крайцю – всім, у кого горе.

Сплелось усе, зрослося у тобі,
Перекази, простенькі приповідки,
І зустрічі, загублені в юрбі,
І у вікні засушені нагідки,

Лункі квартали, дикий скрегіт гальм,
І чорнобривці, памороззю вкриті,

Ця загадковість давніх піктограм,
І квіти... на холодному граніті.

Цей світ також, мабуть, із протиріч,
Від журавля – і до синиці в жмені.
Із міксу днів – забратися б на піч,
Вона чекає десь на теревені.